

SCHÆFERHUNDENS

HOVED/ØRER

Kennel Friis
v/ Ejvind Friis Mikkelsen
El - vej 13, Seest, DK 6000 Kolding
Tlf. (45) 61 66 83 03
ejfriism@gmail.com
Copyright

Schæferhundens hoved/ører

Schæferhundens hoved består af hovedskallen, hjerneboksen og ansigtsdelen, som igen består af overkæben, næseben og mellemkæbeben.

Underkæben består af 2 underkæbeben.

Schæferhundens tandsæt består af 42 blivende tænder.

Schæferhunden er det, vi kalder for en langskallet hund.

Hos den langskallede hund udgør ansigtsdelen 2/3 del af hjerneskillens længde, og hovedbredden er ca. 2/3 del af hovedets længde.

Snude

Hundens snude er et hårløst parti, der begynder ca. 1 cm over overlæbens frie rand og strækker sig imellem og omkring næseborene.

Snuden er i reglen sort pigmenteret, og på hudens overflade ses tydeligt et system af svagt ophejdede, fremtrædende felter adskilt ved furer.

Årsagen til udviklingen af disse felter er, at snudens læderhud danner et ejendommeligt papillarsystem, der er karakteristisk for hver hund, hvormed også de på overfladen ophejdede felter er forskelligt udformede fra hund til hund.

Dette forhold har været gjort til genstand for mange undersøgelser, og det har vist sig, at felterne har forskellig form selv hos hvalpe af samme kuld. Felternes form forandres ikke med alderen. Det er derfor muligt ved hjælp af snudeaftryk at identificere den enkelte hund.

Oftentimes har man talt om, at hundens fugtige snude har betydning for lugtesansen, dette er ikke tilfældet.

Hundens fugtige snude har den funktion at hjælpe med til at bestemme vindretningen, hvilket er af stor betydning. Selv svage luftstrømme vil betinge en afkøling af hundens fugtige snude og dermed give den en sikker bestemmelse af vindretningen.

Schæferhundens standard siger, at hovedet er kileformet og svarer i størrelse til kroppen (dets længde er ca. 40% af skulderhøjden) uden at være groft eller overdrevent langt.

Hovedet som helhed virker tørt og er moderat bredt mellem ørerne. Set forfra og fra siden er panden kun let hvælvet uden eller med kun svagt antydet midterfure.

Forholdet mellem skalle og næseparti er som 50% til 50%.

Skallens bredde svarer omtrent til dens længde. Skallen bliver (set fra oven) gradvis smallere fra ørerne mod næsen og går med det skråt forløbende ikke skarpt udformede stop over i næsepartiet.

Når hundens pande og næseryg går jævnt over i hinanden, så taler man om et fladt eller et lille stop, medens man ved mindre jævn overgang taler om et stort eller udtalt stop.

Hunde med stort stop har som regel forholdsvis bredere baghoved og mere fremstående øjebuer.

Over- og underkæben er kraftigt udviklede.

Næseryggen er lige og ønskes hverken sadelformet eller hvælvet.

Læberne er stramme, godt sluttende og af mørk farve.

Hængelæber og savl ser man sjældent. Der kan dog ses lidt løs underlæbe ved nogle hunde, men det kan dog ikke betragtes som nogen graverende fejl.

Læberne skal selvfølgelig ikke være mere stramme, end at de kan trækkes helt tilbage til kæbevinklen.

Hovedskallen også kaldet kraniet er sammensat af flade knogler. Det danner en kraftig benskal omkring hjernen og indeslutter mund - og næsehulen.

Der findes ledforbindelse i hovedets knogler kun mellem over og underkæbe.

Bag på hovedet er der 2 nakkeledsknuder, der giver ledforbindelse til hvirvelsøjlen.

Kraniet deles op i 2 afsnit, hjerneboksen og ansigtsdelen.

Hjerneboksen er sammensat af parrede flade knogler, der i hovedets midtlinie danner en kam, issekammen, der fortil deler sig op i 2 pandekamme, der ender i hver sin side lige over øjnene.

Hjerneboksen er bagtil begrænset af nakkefladen med indgangsåbningen for rygmarven.

Nakkefladen er fra overgangen til issefladen begrænset af nakkekammene, der i midtlinien mødes i issekammen.

Af disse kamme vil kun issekammen være følelig udefra hos den levende hund, idet alle de andre er dækket af muskler.

Fra hjerneboksen strækker sig en sammentrykt benbue, kindbuen, frem til ansigtsdelen og forbinder sig med denne gennem kindbenet lige under øjet.

Ansigt delen består af overkæben med tandhulerne til kindtænder og hjørnetænder, næseben og mellemkæbeben med tandhuler til fortænder.

Disse knogler danner sammen med ganebenet knogleskallen for næsehulen, der ved en lodret skillevæg af brusk er delt i en højre og venstre halvdel.

Denne skillevæg løber frem og danner tillige støtteapparatet for næseborene.

Underkæben består af 2 underkæbeben vokset sammen fortil i midtlinien. Her findes et bredt stykke med tandhulen til fortænder.

Herfra går den vandrette gren, der bagtil ender i ledknuderne til kæbeleddene. Begrænset foroven af ganebenet, i siderne af tænder, underkæben og fornedet af den muskuløse tunge har vi mundhulen.

Schæferhundens næse skal være sort.

Ører

Schæferhunden har middelstore stå-ører, der bæres rejste og ensartede (ikke drejet ud mod siderne). De løber ud i en spids og vender øreåbningen fremefter.

Øret kan opdeles i det ydre øre, mellemøret og det indre øre.

Ydreøret kan bevæges af muskler, så hunden kan vende den lydfangende ørelap i den retning, hvorfra lyden kommer.

Dette giver schæferhunden en fin mulighed for at stedfæste en lyd, hvilket er nyttigt især for schæferhunden, som ofte bliver brugt som vagthund.

Fra ydreøret føres lyden gennem den lange øregang, der først forløber lodret, derefter vandret til trommehinden. Herfra føres lyden gennem mellemøret ved hjælp af hørekuglerne, hammer, ambolt og stigbøjle, til det ovale vindue, der har en elastisk membran, som afgrænser mellemøret fra det indre øre.

Det indre øre er et væskefyldt system af gange og hulrum, og denne væske sættes nu i svingninger svarende til dem, hunden har modtaget gennem det ydre øre. Høreceller omsætter så disse svingninger til nerveimpulser, der føres til storhjernen, hvor de omsættes til en lydopfattelse.

For at vedligeholde samme lufttryk på begge sider af trommehinden, altså i ydreøret, der står i forbindelse med omverdenen, og i mellemørets hulrum, findes en lille kanal, der fører fra mellemøret til næsehulen.

Schæferhunden kan opfatte lyd med væsentligt flere svingninger end mennesket.

Dette forhold kendes fra den lydløse hundefløjte.

Det smukkeste øre er så langt, at det, når det trækkes ned, netop dækker øjet.

Et par højt ansatte og velbårne ører medvirker til at give schæferhunden et vågent udtryk, og er selvfølgelig en prydding for den smukke hund.

Schæferhundens ører er forøvrigt altid spidse.

Af alvorlige ørefejl er for lavt ansatte ører ligesom kipører og hængeører er en fejl.

Ofte ser vi hos unge hunde, at det ene eller begge ører hænger.

Dette kan skyldes tandskiftet. Skulle det ske, at et eller begge ører ikke rejser sig, er det en alvorlig brugsfejl.

Det er derimod ikke en fejl, når ørerne under bevægelse eller i hvilestilling bæres tilbagelagt.

Standarden siger, at diskvalificerende fejl er hunde med skæmmende ørefejl.